

מאוצרות
לקוטי
שיחות

נשא NASSO

SELECTIONS FROM
LIKKUTEI
SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA
BY THE LUBAVITCHER REBBE

NASSO II | נשא ב

LIKKUTEI SICHOS, VOLUME 23, P. 53FF.

Adapted from *sichos* delivered on *Shabbos Parshas Tzav*, 5740 (1980), *Simchas Torah*, 5742 (1981), and *Shabbos Parshas Vayikra*, 5 Nissan, 5743 (1983)

Introduction

The latter part of this Torah reading raises an obvious question: When recounting the sacrifices that the *nesi'im* (“the leaders of the tribes”) brought for the dedication of the Altar, the Torah describes the sacrifice brought by each *nasi* in detail, even though their offerings were identical. Now, the Torah is careful about every word and letter, with our Sages deriving laws and concepts from even one seemingly unnecessary letter. So why then does the Torah repeat the same passage twelve times, instead of relating it once and then stating that the same offering was brought by every *nasi*?

The commentaries explain that, from an inner perspective, the offerings were not the same. Although the animals and objects brought were identical, each *nasi* had a different spiritual intent that characterized his individual offering. By bringing it, he enabled others who followed that path of Divine service to draw close – and be drawn close – to G-d in all future generations.

The Rebbe does not content himself with that explanation, but rather views these offerings in a more encompassing context. He highlights how the *nasi* of each tribe carried out the sacrificial service associated with the dedication offerings in a manner that reflected his own particular virtue, and how, concurrently, the offerings of every *nasi* emphasized that his own individual service and that of his tribe were one with all the other *nesi'im* and tribes. Indeed, there are commentaries¹ that view their offerings not as individual sacrifices, but as communal sacrifices.

The Rebbe builds on the concept of these offerings possessing both communal and individual aspects to arrive at a unique conception of Jewish unity. Often, oneness in a collective is achieved by eclipsing the individual identities of the persons involved; in such a case, unity requires the members of the group to rise above their individual selves. There is, however, a drawback to the unity thus achieved, because when one’s own personal identity is obscured, his or her individuality does not become part of the collective bond. Conversely, however, it would seem that unless individuals are able to rise above themselves, there is no way they can join with others in a truly comprehensive bond.

Herein lies the true singularity that marks Jewish unity. Our people are characterized by an innate and essential oneness that allows absolute oneness and unity to be established among Jews in a manner that preserves – and, indeed, brings to full expression – each individual’s uniqueness.

1. *Yedei Moshe* – and similarly, *Ma-harzu* – on *Bamidbar Rabbah* 14:13.

See also *Zayis Ra’anan* to *Yalkut Shimoni*, sec. 717, and see *Panim*

Yafos, *Bamidbar* 7:2, 11.

Achieving Perfect Unity

First and Last

1. After the Torah concludes its description of the way the *nesi'im*¹ brought their offerings for the dedication of the Altar, it summarizes,² “This is the dedication offering for the Altar presented by the *nesi'im* of Israel on the day it was anointed; there were twelve silver bowls...” and then lists the total number of bowls and other offerings brought by all twelve *nesi'im*.

The *Midrash*³ comments on this verse, “Behold, [only] one bowl... was brought on ‘the day it was anointed’... However, Scripture considers it as if they all brought their offerings on the first day.” Moreover, the *Midrash* does not content itself with that statement, but continues, “and [Scripture considers it] as if they all brought their offerings on the last day.”

(The commentaries⁴ explain that the statement, “it is as if... they all brought their offerings on the last day,” is derived from the fact that after listing all the offerings of the *nesi'im*, the Torah states,⁵ “This is the dedication offering of the Altar after it was anointed.”)

Clarification is necessary: The positive virtue of it being considered as if the *nesi'im* all brought their offerings on the first day is understandable. From the point of view of the person involved (the *gavra*, to borrow Talmudic phraseology), bringing one’s of-

א. נאך דעם ווי די תורה פארענדיקט דעם סיפור ווי די משיאים האבן געבראכט זייערע קרבנות “לחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ” - זאגט דער פסוק: “זאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ ביום המִּשַׁח אותו מֵאֵת מְשִׁיֵי יִשְׂרָאֵל קְעֵרוֹת כֶּסֶף שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה (-) דְּעַר טַהֲרַבֶּל פֹּהֵן דִּי קְעֵרוֹת פֹּהֵן אֵלַע י”ב מְשִׁיֵיִם גו”.”

שטייט אויף דעם אין מדרש: “והלא קערה אחת כו' הקריבו ביום המִּשַׁח אותו. . . אלא העלה עליהם הכתוב כאלו כלם הקריבו ביום ראשון (און דער מדרש באגנגט זיך גיט דערמיט, נאר איז ממשיך:) וכאלו כלם הקריבו ביום אחרון”.

(און מפרשים זיינען מבארה אז “כאלו. . . הקריבו ביום אחרון” ווערט אפגעלערנט דערפון וואס נאכן מסים זיין וועגן אלע קרבנות המשיאים זאגט די תורה: “זאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשַׁח אוֹתוֹ”.)

דארף מען פארשטיין: בשלמא די מעלה אין “כאלו. . . הקריבו ביום ראשון” איז מובן: סיי מצד דעם “גברא” - דער וואס איז

1. The term *nasi*, pl. *nesi'im*, literally means “upraised one(s).” It is used to refer to the leaders of the tribes of the Jewish people during their journey through the desert.

2. *Bamidbar* 7:84.

3. *Bamidbar Rabbah*, the end of 14:13. Similar comments are found in *ibid.* 13:9. For the interpretation of the *Midrash* according to *Chassi-*

du, see *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 29b.

4. *Matnos Kehunah on Bamidbar Rabbah* 13:9.

5. *Bamidbar* 7:88.

fering first shows that one offering is cherished more⁶ and is greater⁷ than the others. Similar concepts apply regarding the objective, the dedication of the Altar,⁸ the *cheftza*. There is room to say that the sacrifices brought after the first day are not considered as “the dedication of the Altar,” since the Altar was already dedicated through the sacrifices offered by the *nasi* who brought his offerings on the first day.⁹ Therefore, the *Midrash* underscores that it was as if every *nasi* was the first¹⁰ to bring his offerings and that he was the one who dedicated the Altar.

Nevertheless, clarification is necessary: What is the virtue and new contribution reflected in the statement that it is considered “as if they all brought their offerings on the last day?”¹¹

Equally Valid Paths

2. It is possible to offer the following explanation for the above: Offering sacrifices on the Altar represents the general concept of *avodah*, sacrificial service,¹² which is intended to bring the person offering the sacrifice closer to G-d.

6. This wording is found in *Bamidbar Rabbah* 13:8.

7. *Ibid.* 13:9.

8. It is possible to say that this is the rationale for the difference between the two positions mentioned in *Bamidbar Rabbah* 13:9, which differ regarding whether equivalence of all the *nesi'im* is derived from the word *vikorbano*, “and his offering” (*Bamidbar* 7:13), or from the phrase, “This is the dedication offering of the Altar...” (*Bamidbar* 7:84).

The derivation from the word *vikorbano* reflects that the advantage of the one who goes first is associated with all the persons involved (the *gavra*), as the *Midrash* says, “One is not greater than another.” (Similar wording is found in *Bamidbar Rabbah* 13:8.) By contrast, deriving the concept from the phrase, “This is

the dedication offering of the Altar,” highlights the positive quality of the object being dedicated (the *cheftza*). See the end of *ibid.* 14:12.

9. See a similar statement in *Alshich* to this passage.

10. Alternatively, it is as if they all would have brought their offerings together.

11. A somewhat forced resolution could be offered: It could be said that using this phrase further emphasizes that “no one is greater than another” (*Bamidbar Rabbah* 13:9). To cite a parallel, *Bamidbar Rabbah* 13:8 states that if the *nasi* of Yehudah would boast that he was the first to bring an offering, the other *nesi'im* could point to the wording the Torah uses and say, “You were the one who brought his offering last.” See *Alshich* on that verse.

מקריב לראשונה ויִיזַט אֶז עַר אִיז “חָבִיב יוֹתֵר” אִו אִיז “גְּדוֹל” פֿון די אַנְדֶּערֶע; אִו סײ מִצַּד דֶּער “חֲפִצָּא”, מִצַּד “חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ” - עַס אִיז אַן אָרֵט צו זאָגן אַז די קִרְבָּנוֹת פֿון די שְׁפֵעֵטְעֶרְדִּיקֶע טֶעג (נֶאֱדָ יוֹם רֵאשׁוֹן) זײַנען נִיט אַן עֲגִינָן פֿון “חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ”, ווייל דֶּער מִזְבֵּחַ אִיז שׂוּרִין נִתְחַנֵּךְ גֶּעוּוֹאָרֵן דוּרְךְ די קִרְבָּנוֹת פֿונַעם “מִקְרִיב בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן” - בַּאוּוֹאָרֵנט עַס דֶּער מִדְרָשׁ, אַז ס’אִיז כָּאִלוּ ווי יַעֲדֶער נִשְׂאִי אִיז גֶּעוּוֹעֵן דֶּער עֲרֻשְׁטֶער מִקְרִיבֵט אִו עַד הָאֵט מַחֲנֵךְ גֶּעוּוֹעֵן דָּעם מִזְבֵּחַ.

עַס פֿאַדֶּערֵט זײַך אַבֶּער בִּיאור: וּוְאֵס אִיז די מַעֲלָה אִו אױפֿטוּ אִין דָּעם עֲגִינָן פֿון “הַעֲלָה עֲלֵיהֶם. . . כָּאִלוּ כָּלֶם הַקְּרִיבוּ בַּיּוֹם אַחֲרוֹן”?

ב. וַיֵּשׁ לױמֵר הַבִּיאור בְּנֵה:

הַקְּרִיבַת הַקְּרָבָנוֹת עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, דֶּער כְּלִלוֹת־דִּיקֶער עֲגִינָן פֿון “עֲבוּדָה”, טוֹט אױף די “דֶּערנֶעֶנטֶערונג” פֿון דָּעם מִקְרִיב

However, there is an obvious difficulty with that proposed resolution: Once “they all brought their offerings on the first day” was stated, the point that no one has an advantage over another has seemingly been made. However, there is a further aspect that is not understood: When speaking about a dedication – i.e., a beginning and initiation – what advantage is there to being last?

See *Bamidbar Rabbah* 14:12, which states that all the tribes were equal, and they were all cherished as one before G-d. Therefore, Scripture considers it as if they all brought their offerings on the first day. No mention is made about their being last.

12. See *Avos* 1:2, the commentaries there, *et al.*

As explained in many sources,¹³ *korbanos*, Hebrew for “sacrifices,” shares the same root letters with the Hebrew word *kiruv*, meaning “closeness.”¹⁴

As is well known,¹⁵ the division of the Jews into twelve tribes is connected with the different paths of service through which each one was to serve his Creator. As a whole, man’s Divine service¹⁶ is divided into twelve general paths. Each *nasi* and tribe were given their own specific path of Divine service. This concept is alluded to in the verse,¹⁷ “He blessed each one according to his blessing,” i.e., Yaakov gave each of his sons, the progenitors of the tribes, a different blessing that served as a guide and a catalyst, indicating the specific type of activities fitting for that tribe and empowering their expression in G-d’s service.

It can be said that this is the reason why the dedication of the Altar was carried out specifically through the twelve *nesi'im*¹⁸ and not by Moshe and Aharon.¹⁹ Moshe and Aharon empowered the Jews through all-encompassing paths of Divine service. By contrast, the *nesi'im* embodied specific paths of Divine service. Each *nasi* dedicated the Altar according to his unique path by bringing sacrifices that were fit for that path of service, enabling others to draw close – and be drawn close – to G-d for all time by following that path of service.

As the *Midrash*²⁰ explains, although all the *nesi'im* brought identical offerings, every *nasi* had different intentions, each one appropriate to his own

צום אויבערשטן (“קרבתות” מלשון “קירוב”²¹), ווי ערקלערט בכמה מקומות.”

ס'איז ידוע,¹⁵ אז די התחלקות פון אידן אויף י"ב שבטים איז פארבונדן מיט דעם חילוק אין דעם אופן ווי יעדערער פון זיי איז "משמש את קונו", "איש אשר כבדתו בך אותם" ¹⁶ "לשמש" דורך כל מעשיך וכו' (וואס זיי זיינען פארשידן אין דעם (במפורש בהברכות) און אויך אין עבודה הרוחניות¹⁷); עבודת ה' טיילט זיך אין י"ב דרכים כלליים, און יעדער נשיא ושבט האט זיין דרך מיוחד אין עבודת השם.

וויש לומר אז דאס איז דער טעם פארן וואס "חנכת המזבח" איז געווען דורך די י"ב נשיאים דוקא" - און ניט דורך משה ואהרן" - ווייל יעדער נשיא האט "מחנה" געווען דעם מזבח לויט זיין עבודה, דורך ברענגען קרבנות וואס זייער תוכן איז מתאים צו זיין דרך בעבודת השם.

[וכמבואר במדרש²⁰, אז אף על פי אז זיי האבן אלע געבראכט די זעלבע קרבנות, האט אבער יעדער נשיא געהאט דערביי אַנדערנ

13. *Sefer HaBahir*, sec. 109, (in some prints) sec. 46. See also *Zohar*, Vol. III, p. 5a; *Rabbeinu Bachya*, *Vayikra* 1:9; *Shelah*, Tractate *Taanis*, p. 2011b; *Pri Etz Chayim*, *Shaar HaTefilah*, ch. 5; et al.

14. Note *Kesubos* 10b and *Rashi*, there, which states, “the Altar... endears Israel to their Father.”

15. See *Pri Etz Chayim*, Introduction to *Shaar 1*, et al.; *Emek HaMelech*, *Shaar Olam HaBeriyah*, the note in ch. 11; the introduction

to *Shaar HaKollel*; note the sources mentioned there, et al. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 6, the note on p. 11, p. 304; Vol. 10, p. 97ff.; Vol. 23, p. 6, and the sources mentioned there.

16. See *Torah Or*, the beginning of *Parshas Vayechi* p. 45a ff.; *Or HaTorah*, *Bereishis*, Vol. 5, p. 997a ff., Vol. 6, p. 1138b ff.

17. *Bereishis* 49:28, referring to the blessings Yaakov gave his children, the progenitors of the twelve tribes.

See the commentaries to this verse.

18. See *Likkutei Torah*, *Devarim*, p. 98c.

19. See *Or HaChayim*, *Bamidbar* 7:10.

20. *Bamidbar Rabbah* 13:14. However, according to the understanding of Rabbi Pinchas ben Yair (*ibid.* 14:12), they all brought the sacrifices with one intent. See *Rashi*, *Bamidbar* 7:19ff. This is explained at length in *Likkutei Sichos*, Vol. 8, p. 41ff.

understanding and the approach to Divine service of his tribe. To cite a parallel: As mentioned above, Yaakov blessed each of his sons “according to his blessing,” i.e., according to the specific blessing appropriate for him. Similarly, every *nasi* brought his offerings according to his own intent. Thus, we find the *Midrash*²¹ specifying different intentions for the specific sacrifices, distinctive for each *nasi* individually.

Based on the above, we can understand that a new and different dimension of the dedication of the Altar took place on every one of the twelve days;²² the contribution of each of the days had not been made on the other eleven days. Therefore, the dedication of the Altar had not been completed until the twelfth *nasi* brought his offerings.

Only after each one of the twelve *nesi'im* brought his offerings according to his individual intent – thereby, dedicating the Altar according to his mode of Divine service and thus enabling that service – was the dedication of the Altar completed. For example, only on the twelfth day was the Altar dedicated according to the approach that would draw close Jews from the tribe of Naftali, Jews whose lives followed the motif reflected in the blessing:²³ “Naftali is a swift gazelle, offering pleasant sayings.”

The Beginning and the End

3. Based on the above, it is possible to understand the words of the *Midrash*,³ “Scripture considers it as if they all brought their offerings on the first day and as if they all brought their offerings on the last day.” True, the offerings brought by the *nasi* on each of the twelve days brought about a different dimension of the dedication of the Altar. Nevertheless,

כונות, בהתאם צו זיין דעה און זיין שׁבט (כברכתו - ברכה שלו) - “כל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו.” און ווי דער מדרש איז מפרט די כונות שונות פון אלע פרטי הקרבנות, ביי יעדן נשיא אנדערש].

על פי זה מובן, אז די “חגבת המזבח” איז געווען יעדן טאג פון די צוועלף טעג²² יעדן טאג אין א נייעם אופן - וועלכער איז ניט געווען פל אין די אנדערע עלף טעג. - דער חינוך המזבח איז ניט פארענדיקט געווארן -

ערשט ווען יעדער נשיא און אלע נשיאים האבן געבראכט אלע זייערע קרבנות (“לפי דעתו” וואס האבן מחנך געווען דעם מזבח (אויף) מיט (און אויף) דעם אופן העבודה) איז געווען “חגבת המזבח”; לדוגמא: ערשט דעם צוועלפטן טאג איז דער מזבח נתחנך געווארן אויף מקרב זיין אידן וועלכע זיינען פון שׁבט נפתלי, וואס זייער לעבן איז “אילה שלוחה הנותן אמרי שׁפר”²³.

ג. על פי זה וועט מען פארשטיין וואס דער מדרש זאגט “העלה עליהם הקתוב כאלו כלם הקריבו ביום ראשון וכאלו כלם הקריבו ביום אחרון”:

אף על פי אז יעדן טאג (פון די י”ב יום) האט זיך אויפגעטאן א בעזונדער פרט אין חינוך המזבח

21. *Bamidbar Rabbah* 13:14ff., 14:1-11.

22. This is reflected in the straightforward meaning of the verses (*Bamidbar* 7:10, 11, 84, 88) which indicate that the offerings of all

the *nesi'im* were for the dedication of the Altar. This is expressed in the wording of the *Midrash* (*Bamidbar Rabbah* 14:12), “Until the completion of the twelve days, the dedication of the Altar was not

completed.”

23. *Bereishis* 49:21. See *Bamidbar Rabbah*, 14:11, regarding the concepts and allusions hinted at by the offerings of the *nasi* of Naftali.

the first day and the last day possessed an advantage over all the other days. The first day represented the beginning – the opening²⁴ – of the dedication of the Altar. Also, aside from expressing the particular quality associated with the tribe of Yehudah, the offerings of the first day brought about a general accomplishment that is of primary importance. These offerings brought about a breakthrough: an Altar for the sacrifices of the Jewish people had been dedicated. Similarly, there is a positive quality in the offerings of the last day; as a result of this offering, the Altar was dedicated even for the last tribe, the tribe of Naftali and, in that way, in actual fact, dedicated for the Jewish people as a whole, as an inclusive group.²⁵

This is the point emphasized by the *Midrash* in saying, “Scripture considers it as if they all brought their offerings on the first day and as if they all brought their offerings on the last day.” Every *nasi* achieved more than the dedication of the Altar associated with his individual offerings. He also attained the virtue of bringing about something of all-inclusive significance – the dedication of the Altar as a whole (and also, the generation of the potential for all the different particular paths to be carried out); these two objectives were achieved on the first day. In addition, each *nasi* had a portion in the dedication of the Altar as a whole in actual practice; this was the effect of the contribution of the last day.

Rising Above One's Own Identity

4. It is understood that since the Torah of truth states that it is “as if they all brought their offerings on the first day and... on the last day,” in truth,

דוֹרְךָ דִּי קִרְבָּנוֹת פּוֹן דְּעַם נְשִׂיא שְׁהֶקְרִיב בְּיוֹם זֶה) - אִיזוֹ אָבְעֵר פֶּאָרְאָן אַ מַעֲלָה מְיוֹחֶדֶת אִין דְּעַם יוֹם רֵאשׁוֹן אִון אִין דְּעַם יוֹם אַחֲרוֹן: אִין דְּעַם יוֹם רֵאשׁוֹן אִיזוֹ גְּעוֹנְעֵן דִּי (הַתְּחִלָּה וּפְתִיחָה פּוֹן חִינּוּךְ הַמִּזְבֵּחַ, וְעוֹד וְעִיקָר - דְּאִמְאָלֶס אִיזוֹ גְּעוֹנְאָרְן דְּעַר עֲגִינְן פְּלִי (גּוֹסֶף אוֹיֵף דְּעַם פֶּרֶט פּוֹן שֶׁבֶט יְהוּדָה), עַס אִיזוֹ גְּעוֹנְאָרְן דִּי מְצִיאֹת פּוֹן אַ מִזְבֵּחַ מְחוּנָּךְ; אִון אִין דְּעַם יוֹם אַחֲרוֹן אִיזוֹ דָּא דִּי מַעֲלָה, אַז אִין אִים הָאֵס זִיךְ אוֹיִפֶּגְעֵט אַן אַז דְּעַר מִזְבֵּחַ אִיזוֹ גְּעוֹנְאָרְן מְחוּנָּךְ (אוֹיֵךְ פֶּאָרְן לְעֻצְטוֹן שֶׁבֶט, שֶׁבֶט נִפְתָּלִי, וְעַל יְדֵי זֶה - מְחוּנָּךְ) פֶּאָר כָּלִּל מְשֻׂרָאֵל אֶלֶס אַ פְּלִי בַפּוֹעֵל.²⁵

אִון דָּאָס מְיִינֶט דְּעַר מְדַרְשׁ “הַעֲלָה עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב כְּאִלוֹ כְּלָם הֶקְרִיבוּ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן וּכְאִלוֹ כְּלָם הֶקְרִיבוּ בְּיוֹם אַחֲרוֹן”: יַעֲדֵר נְשִׂיא הָאֵס אוֹיִפֶּגְעֵט אַן נִיט נָאָר דְּעַם פֶּרֶט פּוֹן חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ וְנָאָס אִיזוֹ פֶּאָרְבּוּנָדֵן מִיט יִינַע קִרְבָּנוֹת - נָאָר ס’אִיזוֹ כְּאִלוֹ וְוִי עַר הָאֵס אוֹיֵךְ דִּי מַעֲלָה פּוֹן כְּלָלוֹת הַחִינּוּךְ (אִון אוֹיֵךְ - דְּעַר “בְּכַח” פּוֹן אֶלַע פֶּרֶטִים) אִון כְּלָלוֹת חִינּוּךְ הַמִּזְבֵּחַ בַּפּוֹעֵל.

24. See *Likkutei Sichos*, Vol. 20, p. 75ff., translated in *Selections from Likkutei Sichos, Bereishis*, p. 181ff., which emphasizes the challenge – and the virtue – of beginning a new path of service.

25. The emphasis on “in actual fact”

is because, from the standpoint of the potential, it was considered as if they all brought their offerings on the first day.

To bring out an abstract point, it is possible to say that there is a difference between the potential and

the actual manifestation with regard to the intent that was required when offering the daily sacrifice for the sake of those bringing it – in this instance, the entire Jewish people – during the initial days until all the *nesi'im* brought their offerings.

every *nasi* had a portion in the dedication as an all-inclusive undertaking. Each of them possessed the virtues associated with both the first day and those associated with the last day, as explained above.

On this basis, there are commentaries²⁶ that explain the teaching of the *Midrash* stated near the previous teaching,²⁷ “No one of them brought more than another, for had one brought more than another, none of their offerings would have superseded the *Shabbos* prohibitions.” This refers specifically to the offering of the tribe of Ephraim, whose offering was brought on *Shabbos*,²⁸ the seventh of Nissan.

The reason the sacrifices of the dedication of the Altar superseded the *Shabbos* prohibitions²⁸ is that since “Scripture considers it as if they all brought their offerings on the first day and as if they all brought their offerings on the last day,” their offerings “were considered as a communal sacrifice and thus superseded the *Shabbos* prohibitions.”²⁶ The communal dimension of these offerings is indicated by the statement, “No one of them brought more than another.” The fact that the same offerings were brought every day shows that each individual offering was not merely a specific offering brought by that *nasi*, but rather also a communal offering – and, hence, was the same for all the tribes.²⁹

Two Dimensions Simultaneously

5. Further clarification is still necessary: How is the concept that all of the *nesi'im* brought their sacrifices each day as if they were communal offerings consistent with the statement of the *Midrash*

דערפאר וואס יעדער נשיא איז באַקחט אַ חֶקֶל פֿון “פֿלם” און סײַ במעלות פֿון “יום ראשון” און סײַ במעלות פֿון “יום אחרון” הִנֵּן ל.

דערמיט זײַנען מ׳פֿרשים²⁶ מ׳באר וואס דער מדרש זאגט²⁷ דאָרט בְּסִמִּיכוֹת פֿאַר דַּעַם - “לֹא הִקְרִיב אֶחָד מֵהֵן יוֹתֵר עַל חֵבְרוֹ שְׂאֵלוֹ הִקְרִיב אֶחָד מֵהֵן יוֹתֵר עַל חֵבְרוֹ לֹא הָיָה קָרְבָּן אֶחָד מֵהֵן (דַּעַם קָרְבָּן פֿון שְׁבֻט אֶפְרַיִם וְנֹאֵס אִיז אויסגעפאלן ביום השַׁבָּת²⁸) דוּחָה אֶת הַשְּׁבֻט.”

דער טעם פֿאַרן וואס די קרבנות פון חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ זײַנען דוּחָה שְׁבֻט²⁸ איז ווייל הִיּוֹת אִז “הַעֲלֵה עֲלֵיהֶם הַכֶּתוּב כָּאֵלוֹ פֿלֶם הִקְרִיבוּ בְיוֹם רִאשׁוֹן כו' בְיוֹם אַחֲרוֹן”, דעריבער “הִיָּה נֶחֱשֵׁב לְקָרְבָּן צָבוּר שְׂדוּחָה שְׁבֻט”. און די הוֹכְחָה אויף דַּעַם, איז דערפֿון וואס “לֹא הָיָה קָרְבָּן אֶחָד מֵהֵן יוֹתֵר עַל חֵבְרוֹ”: וויבאלד מ'האט יעדן טאג געבראכט די זעלבע קרבנות, איז א הוֹכְחָה, אַז יעדער פון זיי איז געווען ניט (נאר) א קרבן מיוחד פון דעם נשיא, נאר (אויף) קרבנות הצבור, ובמילא - די זעלבע בא אלע שבטים²⁹.

ה. מען דארף אָבער פֿאַרשטיין: ווי שטימט דער ענין (אז ס'איז כאלו ווי אלע גשיאים האבן געבראכט די קרבנות בכל יום ויום אלס קרבנות צבור) מיט דאס וואס שטייט אין

26. *Yedei Moshe* – and similarly, *Maharzu* – on *Bamidbar Rabbah* 14:13. See also *Zayis Ra'anan* to *Yalkut Shimoni*, sec. 717, and see *Panim Yafos*, *Bamidbar* 7:2, 11.

27. *Bamidbar Rabbah* 14:13.

28. See the lengthy discussion of this concept in *Likkutei Sichos*, Vol. 23, p. 42ff.

29. See the opinion of Rabbi Pinchas ben Yair, cited in footnote 20 above.

that every *nasi* brought his offerings according to his own intent?³⁰

Conversely, if the offerings of the *nesi'im* are also considered as communal offerings, they could have all brought their offerings on the same day. Indeed, initially, the *nesi'im* thought of doing so,³¹ as is reflected by the verse,³² “The *nesi'im* brought [their offerings for] the dedication of the Altar on the day it was anointed, and the *nesi'im* presented their offerings in front of the Altar.” However, G-d instructed them otherwise, saying,³³ “One *nasi* each day, one *nasi* each day, shall present his offering.”

This compels us to say that their offerings possessed both personal and communal dimensions.³⁴ Although all of the sacrifices of the *nesi'im* were communal offerings, nevertheless, they were brought from the personal resources of each of the *nesi'im*;³⁵ we do not find that they were required to transfer ownership of the sacrifices to the Jewish people as a whole.³⁶ On the contrary, each *nasi* offered his sacrifices according to his own personal intent, as emphasized by the Torah’s words,³⁷ “This is the sacrifice of Nachshon ben Aminadav.” The same applies regarding the other *nesi'im*. Thus, the actual offering of the sacrifices was performed by each *nasi* with his own distinct intentions. Therefore, the offerings were brought on separate days, as will be explained.

Did the *Nesi'im* Donate Generously?

6. There is another matter related to the

30. On the surface, it is difficult to say that the *Midrash* quoted initially follows the opinion of Rabbi Pinchas ben Yair, who, as cited in footnote 20 above, maintains that all the *nesi'im* brought their offerings with the same intent.

31. *Ramban, Bamidbar 7:2; Or HaChayim, Bamidbar 7:10; Panim Yafos, Bamidbar 7:11*. See also *Bamidbar Rabbah*, the end of ch.

12, and Rabbi Eliyahu Mizrachi on *Rashi, Bamidbar, 7:11, et al.*

32. *Bamidbar 7:10*.

33. *Ibid.* 7:11.

34. According to the explanations in *Likkutei Sichos*, Vol. 8, p. 41ff. (cited in footnote 20 above) regarding *Rashi's* understanding, the *nesi'im* had both the communal and personal dimensions in mind when

מדרש (פנ"ל) אז "כל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו"כ"ח?

ולאידך: אויב די קרבנות הנשיאים זיינען (אויך) קרבנות הצבור האבן זיי אלע געקאנט מקריב זיין אין איין און דעם זעלבן טאג? ובפרט אז די נשיאים האבן טאקע מלכתחלה געהאט בדיעה אזוי צו טאן, ווי עס שטייט "ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אותו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח" - ואף על פי כן האט דער אויבערשטער אנגעזאגט אז דוקא "נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם"כ"ט?

מזו מען זאגן, אז דא זיינען געווען ביידע ענינים וגדרים: די קרבנות הנשיאים זיינען קרבנות הצבור "כלם" וביתד עם זה איז דוקא "משלו הביא"און מ'געפינט ניט אז עס דארף זיין "מוסרו יפה יפה"ל ויארבא לדעתו הקריב און דער פסוק איז מדגיש זה קרבן נחשון בן עמינדב"ל וכיוצא בזה, די הקרבה בפועל פון יעדן נשיא איז אפגעטיילט לויט דעתו דוקא ובמילא אויך אין א באזונדער טאג, וכדלקמן.

ו. נאך אן ענין (בשייכות צו נדבת

bringing these offerings.

35. *Sifri, Rashi, Bamidbar 7:12; Bamidbar Rabbah 13:7, 13*.

36. This is necessary when a sacrifice or object brought by a private individual is transferred to the community at large to be used for communal purposes (*Rosh HaShannah 7b, et al.*).

37. *Bamidbar 7:17*.

offerings of the *nesi'im* that requires explanation: Before – but on the same day – as the *nesi'im* brought their offering for the dedication of the Altar, they collectively brought “six covered wagons and twelve oxen.”³⁸ G-d told Moshe that the wagons and the oxen should be given to the Levites to transport the Sanctuary.³⁹

Clarification is necessary: On the surface, this donation has no connection with the service in the Sanctuary and the dedication of the Altar. Why then did the *nesi'im* bring this donation at the same time they brought their offerings?⁴⁰

Another point also requires explanation: Why was it that the *nesi'im*, who each brought these gifts in a manner that emphasized the generosity of their hearts,⁴¹ did not bring a complete entity individually? Instead:

a) Two *nesi'im* joined together to bring one wagon;³⁸ a *nasi* did not bring a wagon individually.

b) Similarly, with regard to the oxen that they did bring individually,³⁸ the gift of that ox could still be considered as only a half-entity, because that ox needed another ox to pull the wagon, for each wagon was drawn by two oxen.⁴²

הַמְשִׁיאִים) וְוָאס דַּאָרְף הָאָבֶן בִּיאָוֹר:

אִיידער די מְשִׁיאִים הָאָבֶן גַּעבֶּרֶאכְט
 “קִרְבָּנִם לְחֻנּוּכַת הַמִּזְבֵּחַ” אָפֶּעֶר צִוּוּ אִמְעֵן
 מִיט זײ, הָאָבֶן זײ פֿרִיעֶר גַּעבֶּרֶאכְט “שֵׁשׁ
 עֲגָלוֹת צֶבֶב וְשְׁנַיִם עֶשֶׂר בָּקָר”³⁸. און דער
 אויפֿערשטער הָאָט אָנגֶעזאָגט מִשְׁהִי
 אֲזוּ דִּי עֲגָלוֹת וּבָקָר זָאל מֵעַן גַּעבֶּן דִּי בְּנֵי
 לֵוִי לְשֵׂאת הַמִּשְׁכָּן.

איז ניט פֿארשטאנדיק: אָט די נְדָבָה
 הָאָט לְכַאוּרָה קִיין שְׁיִיכוּת ניט מִיט
 דער (עבֹדָה אִין מִשְׁכָּן) חֻנּוּכַת הַמִּזְבֵּחַ
 - הֵינִיט פֿאַרוואָס הָאָבֶן דִּי מְשִׁיאִים
 גַּעבֶּרֶאכְט דִּי נְדָבָה אִין דַּעַם זַעלָבֶן זְמַן⁴⁰?

אויך איז ניט פֿארשטאנדיק: ווי קומט
 עס, וואָס די מְשִׁיאִים, וואָס יעדער פֿון
 זײ הָאָט גַּעגֶעבֶּן בְּאוּפֿן וּבַהֲדָגְשֵׁת נְדָבָת
 הַלֵּב³⁸, הָאָט גַּעבֶּרֶאכְט נִיט אַ דָּבָר לְשֵׁם
 לְעֶצְמוֹ, נָאֵר: (א) “עֲגָלָה (אַחַת) עַל
 שְׁנַיִם הַמְשִׁיאִים”³⁸ (און נִיט יעדער נְשִׂיא
 אָן עֲגָלָה לְעֶצְמוֹ); (ב) אויך בְּנוֹגֵעַ
 דַּעַם “שׁוֹר” (וואָס יעדער נְשִׂיא הָאָט
 גַּעבֶּרֶאכְט בְּפִנֵּי עֶצְמוֹ³⁸) איז דִּי נְדָבָה
 גְּעוּוֹעֵן בְּאוּפֿן אֲזוּ דער שׁוֹר איז “אַ
 הַאֲלֵבַע זָאָךְ” עַר מוּזוּ “אַקוּמֵעֵן” צו נָאָךְ
 אַ שׁוֹר, (צוויי בָּקָר אויף יעדער עֲגָלָה)⁴²?

Two Types of Unity

7. It is possible to explain all the above from an inner and homiletic dimension. Every Jew

ז. וְיֵשׁ לוֹמֵר בִּיאָוֹר בְּכָל זֶה (בְּפִנֵּימִיּוֹת
 וְרָמַז הַעֲגִינִן):

38. *Ibid.* 7:3.

39. *Ibid.* 7:4ff.

40. See also *Panim Yafos, Bamidbar* 7:2, which raises this question. In his second interpretation of that verse, *Ramban* explains that they brought their sacrifices for the dedication of the Altar on these wagons. It was only afterwards that G-d commanded Moshe to take the wagons and oxen to transport the Sanctuary. Nevertheless, *Rashi*

(*Bamidbar* 7:10) describes them as two different gifts. This is explicitly stated in *Bamidbar Rabbah* 12:16, “They donated wagons so that the [Sanctuary] could be transported upon them.”

41. *Bamidbar Rabbah, loc. cit.; et al., Rashi, Bamidbar* 7:3. See also *Rashi, Shmos* 35:27; however, there *Rashi* is describing the *nasi's* intent when bringing the sacrifices for the dedication of the Altar, not the wagons and the oxen. See *Likkutei*

Sichos, Vol. 16, p. 424, footnote 3 (translated in *Selections from Likkutei Sichos, Shmos*, p. 573ff.). See also *Likkutei Sichos*, Vol. 28, p. 40ff., translated on p. 92ff.

42. Although a half-*shekel* was specified as one of the donations for the Sanctuary, in that instance, G-d specifically commanded that only a half-*shekel* be given. In this instance, by contrast, the gifts were offered to show the *nesi'im's* generosity of heart.

possesses two different types of general virtues:

a) The virtues that he shares together with all Jews that stem from the fact that we all have one Father, and, furthermore, from the standpoint of the source of their souls, all Jews are a single entity.⁴³

b) Individual virtues that every Jew possesses according to his individual spiritual standing, ranging from “your heads” to “your water-drawers,”⁴⁴ each one possessing an attribute that another does not.⁴⁵

These types of virtues also lead to unity among the entire Jewish people. When one knows and feels “that all [Jews] need one another” and no one can attain “perfection without the other,”⁴⁵ this realization leads to unity with other Jews, each one complementing the other. As is well known, together all Jews form “one complete body.”⁴⁵

Each of these two types of unity possesses an advantage over the other.⁴⁶ The first type of unity reflects a greater and more deeply-rooted unity, for the oneness stems from the fact that all Jews are inherently a single entity. By contrast, in the second type of unity, the oneness comes as a result of contemplating that, to reach perfection, it is necessary to join together with another Jew. As such, fundamentally, each person is an entity unto himself, separate from the others.

43. See *Tanya*, ch. 32; *Kuntreis Ahavas Yisrael*. Consult the sources mentioned there.

44. *Devarim* 29:9-10.

45. *Likkutei Torah, Devarim*, the beginning of *Parshas Nitzavim*, p. 44a.

46. See *Likkutei Sichos*, Vol. 4, p. 1141ff. In that source, the Rebbe focuses on the Alter Rebbe's *maamar*

and explains the implication of the words he uses to describe the Jews' unity on Rosh HaShanah, *misachdim yachad lihiyos le'achadim kiechad*, “The people come together to be united as one.” The Rebbe explains that the Alter Rebbe is referring to three approaches to unity. Two, *yachad* and *le'achadim*, represent unity that involves joining together different people – each with his own positive virtue – who share a

common bond, enabling each one to appreciate how he is complemented by the other. The third type, *kiechad*, reflects a more comprehensive unity. Each person rises above his individual identity and is subsumed in the awareness of the greater whole. For example, the body's limbs and organs do not see themselves as distinct entities but rather as elements of a single organism.

יעדער איד האט צוויי מעלות פֿלֿייתות:

א) די מעלות אין וועלכע ער איז גלייך מיט אלע אידן, דערפאר וואס אב אַחד לְכֻלָּהּ, ויתרה מזה - מצד (שורש) הנשמות זיינען אלע אידן איין זאך.⁴³

ב) די מעלות פֿרטייות, לויט די חילוקי מדריגות וואס זיינען דא ביי אידן: ראשיכם גו' ועד שואב מימיה⁴⁴, “שיש בכל אַחד וְאֶחָד בחינות ומדרגות מה שאין בחברו⁴⁵,”

וואס אויך דער סוג מעלות פירט צו אַחדות צווישן אלע אידן, ווייל בשעת מען ווייס און מ'פילט אז “כִּלְמֵם צְרִיכִין זֶה לְזֶה” און קיינער האט ניט קיין “שלימות בלי חברו⁴⁵,” ברענגט עס צו דעם אז מען זאל זיך מתאחד זיין מיט א צווייטן אידן, מיט נאך אידן, וואס דורך דעם איז איינער משלים דעם צווייטן. וכידוע אז אלע אידן שטעלן צוזאמען “קומה אחת שלמה⁴⁵.”

און אין יעדן פון די צוויי סוגים איז פאראן א מעלה לגבי דעם צווייטן⁴⁶:

מצד דעם ערשטן סוג איז די אַחדות א גרעסערע, ווייל דאס קומט פון דעם וואס אלע אידן זיינען מלכתחלה איין זאך; אבער אין צווייטן סוג איז די אַחדות א תוצאה פון דער התבוננות אז מען דארף אַנקומען צום צווייטן (ובמילא - בלייבט יעדערער א זאך פאר זיך, אפגעטיילט פון צווייטן);

Conversely, there is an advantage to the second type of unity, for the bond that it brings about joins together the particular dimensions of the Jews' personalities. As such, even in those dimensions where one is separate from the other – and even in those qualities where his own particular superiority is felt – he also realizes that he is not complete without another Jew.

Rising Above All Sense of Self

8. The ultimate intent is to fuse together the advantages of both types of unity. Even when one recognizes his individual virtue, at that very same time, not only should he realize that he needs another Jew because he personally is lacking the virtue that the other possesses, he should also feel that he is inherently one with the other Jew in perfect unity.

To explain: When the Alter Rebbe elaborates⁴⁵ on the oneness that prevails among the Jews because “all [Jews] need one another” and no one can attain “perfection without another,” he states that recognizing the positive virtue of other Jews and seeking to join with them will lead to a unity in which “one will not find a beginning or an end.” (As explained in that source, this unity is associated with the lofty mystical level of *iggulim*, literally, “spheres,” the source of the transcendent light of *sovev kol almin*, which, like a circle “has no beginning or end.”)

The latter statement requires clarification: The concept that every Jew complements his fellow to the extent that even a person comparable to the feet possesses a positive virtue that one comparable to the head lacks – for a person “needs [his feet] to walk and they support the body and the head” – explains only how every person can provide something for his fellow and, thus, in some sense, serve as a head for him. However,

לְאִיִּךְ אִיזוֹ אֲבָעַר פֶּאֲרָאן אַ מַעֲלָה אִין צְווייטן אוֹפֵן הָאֲחָדוֹת - וְוִייל אִיר פֶּעוּלַת הַהֲתְאָחָדוֹת אִיזוֹ אוֹיף אִין דִּי עֲנִינִים פֶּרְטִיִּים פֿון אַ אִידן (אִין וְעֵלְכֶע עַר אִיזוֹ אַפְּגֶעטִיילֶט פֿון אַ צְווייטן) - אַז אַפִּילוֹ אִין דַּעַם פֶּרְט שְׁלוֹ וּוְאוֹ עַר פִּילֶט וְיִין מַעֲלָה, דַּעֲרֵהֶעֶרֶט עַר אוֹיף דָּאָרְט וּוִי עַר אִיזוֹ נִיט קִיין שְׁלֵם אָן דַּעַם צְווייטן אִידן.

ח. דַּעַר תְּכַלִּית הַכּוֹנֵה אִיזוֹ, אַז עַס זָאל זײַן דִּי פֶּאֲרֵאִינִיקוּנֶג פֿון בֵּיידֶע מַעֲלוֹת - אַז אוֹיף וּוִי מַעַן אִיזוֹ מְכִיר זײַן מַעֲלָה פֶּרְטִית, זָאל עַר גְּלִיכְצֵיִטיק פִּילן [נִיט נָאָר אַז עַר דָּאָרף אַמִּוּמַעַן צו אַ צְווייטן אִידן (וְוִייל עַר הָאָט נִיט דִּי מַעֲלָה שְׁיֵשׁ בְּחֶבְרוֹ), נָאָר] אַז עַר אִיזוֹ אִיין וְאָךְ מִיט אַ צְווייטן אִידן, בְּאֲחָדוֹת גְּמוּרָה.

דִּי הַסְּבֵרָה בְּזֶה: בְּשַׁעַת דַּעַר אֲלֶטֶר רַבִּי אִיזוֹ מְבֵאָר⁴⁶ וּוִי בֵּי אִידן אִיזוֹ עַס בְּאוּפֵן אַז “כֻּלָּם צְרִיכִין זֶה לָזֶה,” וְוִייל קִיין עַר הָאָט נִיט קִיין “שְׁלִימוֹת בְּלִי חֶבְרוֹ” - זָאָגְט עַר דַּעַם לְשׁוֹן, אַז דוֹרְךְ דַּעַם וְעֵרֶט אוֹיפֶּגֶעטָאן אָן אֲחָדוֹת “מְבֵלִי יִמְצָא הָאָדָם רֹאשׁ וְסוּף” (אוֹן וּוִי עַר אִיזוֹ דָּאָרְט מְבֵאָר, אַז דָּאָס אִיזוֹ פֶּאֲרֵבּוֹנֶדן מִיט “בְּחִינַת עֵיגוּלִים,” וְוִיאַס אִין אָן עֵיגוּל “אִין לוֹ בְּחִינַת רֹאשׁ וְסוּף”).

אִיזוֹ לְכֹאוּרָה נִיט פֶּאֲרֵשְׁטֵאנְדִּיק: דָּאָס וְוִיאַס יַעֲדֵר אִיד אִיזוֹ מְשֻׁלִּים דַּעַם צְווייטן, בִּיזוֹ אַז אַפִּילוֹ דַּעַר וְוִיאַס אִיזוֹ אִין דַּעַר דְּרָגָא פֿון “רִגְלִים” הָאָט אַ מַעֲלָה וְוִיאַס אִיזוֹ נִיט אִין רֹאשׁ (“שְׁצִרִיךְ לְהֵלֶךְ בְּהֵם וְגַם הֵם מַעֲמִידֵי הַגּוּף וְהָרֹאשׁ”) - אִיזוֹ נָאָר מְסֻבֵּר, אַז חֶבְרוֹ אִיזוֹ אַ רֹאשׁ צוֹ עַם;

וּוִי אַזוֹי אֲבָעַר וְעֵרֶט מְצַד דַּעַם אָן

it does not explain how this leads to a unity where there is “no beginning or end.”⁴⁷ Seemingly, when there is no beginning or end, the individual qualities a person possesses are entirely insignificant; all are entirely equal and neither the head nor the feet are felt as distinct entities.

אחדות אין אן אופן “מבלי ימצא
האדם ראש וסוף”^{מה?}

A Truly Consummate Unity

9. It is possible to say that by speaking of unity where there is “no beginning or end,” the Alter Rebbe is alluding to a loftier spiritual level that leads to a more comprehensive unity, enabling the fusion of the two perceptions of unity mentioned previously. The fundamental point on which this thesis is based is that the individual qualities and powers possessed by a Jew are not distinct from the essence of his soul. On the contrary, they are rooted in that essence and emerge from it, for the essence carries within it⁴⁸ the potential for all the particular⁴⁹ qualities the soul possesses. Accordingly, the different powers of the soul are inclusive of each other, each individual power containing with it all the other powers.

Since the root and source of every power is in the essence of the soul, which carries within it the potential for all the powers, every power – because of the root of the essence within it – includes all the other powers.⁵⁰

ט. ויש לומר, אז דערמיט איז דער
אלטער רבי מרמז צו א העכערן
ענין, וואס בינדט צוזאמען ביידיע
סוגי אחדות הנ”ל: די מעלות
וכחות הפרטיים פון א אידן זיינען
ניט קיין באזונדער זאך פון זיין עצם
הנשמה, נאר זיי זיינען פארבונדן
און קומען פון עצם הנשמה (וואס
זי איז נושא אין זיך אלע פרטים)⁴⁹.
דערפון קומט אויך התכללות
הכחות, יעדער כח (פרטי) איז כולל
אלע כוחות -

וויבאלד אז דער שורש ומקור פון
יעדן כח, איז דער עצם הנפש וואס
איז נושא אלע כוחות - דעריבער
זיינען אין יעדן כח (מצד דעם
“עצם” שבו) כלול אלע אנדערע
כוחות⁵⁰.

47. From the wording in *Likkutei Torah*, loc. cit., it does not appear that the Alter Rebbe is referring to the unity implied by the term *ki'echad* (*Likkutei Sichos*, loc. cit., as cited in footnote 46) which transcends all distinctions, because the wording in *Likkutei Torah* expresses how every individual complements another. That appreciation recognizes the existence of individual distinctions. Consult that source.

48. To clarify the Rebbe's use of the term “essence”: *Chassidus* explains that, within the essence of the soul, there exist all the different potentials and powers that are later revealed.

However, within the essence, they exist solely as undifferentiated potentials rather than as distinct entities. Indeed, the use of the term potential has to be clarified, because a potential does in fact exist, even when it has not become actualized. *Chassidus* explains this via the analogy of fire within a coal. Although the fire is not evident or visible, it exists as a separate entity distinct from the coal. Thus, the analogy is not an entirely appropriate description of the manner in which our different powers exist latent in the essence of the soul, for the essence of the soul is utterly simple, uncompounded, and undefined. Were

the powers of the soul to exist within its essence as distinct potentials, the essence would be a compounded entity. However, the fact that the soul later exhibits these actualized powers compels us to say that they must exist within its essence in some manner, abstract and rarefied as that level of existence is. See *Lessons in Heichaltzu*, p. 58ff., et al.

49. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 9, p. 160; Vol. 18, p. 116; Vol. 21, p. 258.

50. See *Maamarei Admur HaZakein – Parshios, Noach*, p. 72; *Toras Chayim, Noach*, p. 72c ff., the *maamar* entitled *Heichaltzu*, sec.

Similar concepts apply regarding the Jewish people as a whole for they are “one complete body.”⁵¹ The fact that all the individual virtues of every Jew together form “one complete body” results from the fact that all Jews are innately a single entity due to the source of their souls, and from that essential source they derive all their individual qualities. For this same reason, the individual qualities of a Jew include all the other individual qualities that all other Jews possess.⁵²

As a result of this innate and essential oneness and the interrelation between the particular qualities it brings about, the Jews’ unity – even the unity that relates to their individual virtues – is manifest in a manner where there is “no beginning or end.” Consequently, no one Jew is of greater standing than another. Every Jew possesses all the positive qualities; the difference is only whether these qualities are in a revealed or hidden state. One Jew may manifest the quality of the head in a revealed manner, and all the other positive qualities will be included in it in a concealed manner. Another may manifest a different quality – e.g., that of the heart or the feet – in a revealed manner, and all the other positive qualities will be included in it in a concealed manner.

To cite a parallel: Our Rabbis⁵³ explain the reason for the law,⁵⁴ “A person involved in the

ועל דרך זה איז עס בנוגע דער
“קומה אחת שלמה” פון כלל ישראל:⁵¹
דאס וואס די אלע מעלות פֿרטייות פון
אלע אידן שטעלן צוזאמען “קומה
אחת שלמה”, איז עס דערפאר וואס
אלע אידן זיינען בעצם איין זאך מצד
שורש נפשם, היות אז פון דארטן
נעמען זיך די מעלות פֿרטייות (כנ”ל);
און מהאי טעמא איז אויך די מעלה
פֿרטיית פון א אידן אין זיך כולל אלע
אנדערע מעלות פון אלע אידן.

און מצד דעם ווערט אן אהדות (אויך
מצד די מעלות פֿרטייות פון אידן) אין
אן אופן פון “מבלי ימצא האדם ראש
וסוף” – ווייל אין דעם אופן איז ניטא
קיים העכערקייט פון איין אידן אויף א
צווייטן; ביי יעדן אידן זיינען פֿאראן
אלע מעלות, און דער חילוק איז נאר
בנוגע צו גילוי וְהַעֲלָם: ביי איין אידן
שטייט דער ענין ה”ראש” בגילוי
און אלע אנדערע מעלות זיינען פֿול
אין דעם (בְּהַעֲלָם); און ביי א צווייטן
שטייט א צווייטע מעלה בגילוי
און אלע איבעריקע מעלות זיינען
בְּהַתְּכַלּוּת (בְּהַעֲלָם) אין איר.

[על דרך המבואר⁵³ אין דעם ענין
פון “עוסק במצוה פטור מן המצוה”,⁵⁴
אז דאס איז דערפאר וואס אלע

6. See the sources cited in *Sefer HaErachim-Chabad*, Vol. 1, *erech eivarim*, sec. 6, *erech adam*, sec. 1, *et al.*

51. Regarding the concepts that follow, see the *Tzemach Tzedek’s Derech Mitzvosecha, mitzvas ahavas Yisrael*, sec. 1.

52. To explain: Generally, when a particular entity comes into being from a source, it only includes certain dimensions or qualities of that source, but not the source in its entirety. Therefore, its bond with another dimension or quality is

merely an incremental connection. However, G-d brought the Jews into being in a manner where every Jewish soul is “an actual part of G-d from Above” (*Tanya*, ch. 2). As such, just as G-d’s essence includes the potential for every possible quality and virtue, so too, every Jewish soul is similarly all-encompassing. Although every soul has a particular quality that it manifests in a revealed manner, it includes within it all other qualities and, thus, unites with all other Jewish souls in an inherent and essential bond (see *Tanya*, ch.

32). Thus, the unity is inclusive even from the perspective of the individual qualities.

53. *Tzafnas Panei’ach, K’llalei HaTorah VehaMitzvos, erech oseik bemitzvah*; from the standpoint of *Chassidus*, see the series of *maamarim* entitled *Yom Tov shel Rosh HaShanah*, 5666, pp. 68, 522; the *maamar* entitled *Lemarbeh Hamisrah*, 5700, ch. 3, *Sefer HaMaamarim Kuntreisim*, Vol. 2, p. 435b; *et al.*

54. *Sukkah* 25a.

fulfillment of one *mitzvah* is exempt from other *mitzvos*,” is that every *mitzvah* includes all the other *mitzvos*.⁵⁵ Therefore, although in actual fact a person may be fulfilling only one individual *mitzvah*, it is as if he is fulfilling all the *mitzvos*, because they are all included in the *mitzvah* he is fulfilling, but in a hidden manner.

Focusing on the Individual and the Whole Simultaneously

10. The above concepts help explain the order and manner in which the *nesi'im* presented their offerings for the dedication of the Altar. For the dedication of the Altar to be carried out in a consummate manner, it was necessary to unify the two seemingly contradictory approaches mentioned above:

a) On the one hand, the *nasi* of every tribe carried out the sacrificial service associated with the dedication offerings in a manner that reflected his own particular virtue; as stated above, every *nasi* brought his offerings according to his own intent. Therefore, there was a difference in the times when they brought their offerings – each one brought his offerings on a separate day.

b) On the other hand, the offerings that every *nasi* brought had to emphasize that his own individual service and that of his tribe were one with all the other *nesi'im* and tribes. The *Midrash* underscores this point by saying, “It is as if they all brought their offerings on the first day... and on the last day.” As mentioned above (sec. 4), the latter point stems from the fact that the sacrifices of each day were communal offerings. Therefore, the sacrifices of each day included also the communal

מצות וייען כלול מכל המצות, און דערפֿבער אָפּ על פי אַז בגלוי איז ער מקיים בלויז די מצוה פֿרטיט, איז עס כאָלו ווי ער וואַלט אויך מקיים געווען אלע אַנדערע מצות (וועלכע וייען כלול אין דער מצוה בהעלם).

יו"ד. און דאס איז אויך דער ביאור אינעם אופן וסדר פון נדבת הנשיאים לחנפת המזבח:

כדי די חנפת המזבח זאל זיין בתכלית השלימות האט געדארפט זיין דער איחוד פון ביידע קצוות:

די עבודה פון יעדן נשיא (שבט) מצד זיין ענין פרטי - "כל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו" - און דערפֿאר איז עס געווען אַפּגעטיילט אויך אין זמן: יעדער הקריבה אין אַ באַזונדער טאָג;

לאיך אַבער, האט אין דעם גופא געדארפט דערהערט ווערן, ווי אויך מצד דער עבודה פֿרטיט פון דעם נשיא ושבט איז ער איין זאך מיט אלע איבעריקע נשיאים ושבטים,

און דאס זאגט דער מדרש "כאלו כלם הקריבו ביום ראשון . . . ביום אחרון" (וכנ"ל סעיף ד - אז דאס איז דערפֿאר וואס די קרבנות פון יעדן טאג וייען געווען קרבנות הצבור) - ווייל די קרבנות פון יעדן טאג האבן אין זיך אַנטהאלטן אויך די עבודות

55. The Torah and its *mitzvos* are characterized by a oneness of this nature because, as reflected in the chassidic interpretation (see *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 48d) of our Sages' (*Shabbos* 105a) statement that אנכי, the first word of the Ten Com-

mandments, is an acronym for the Aramaic phrase, קתבתי יְהיית, meaning, "I have inscribed and conveyed My soul," i.e., G-d wrote down and invested His very Essence in the Torah. Thus, the *mitzvos* reflect His essential will. Accordingly, following

the explanation in footnote 52, every dimension of the Torah and its *mitzvos* includes the entire Torah and thus, all its other dimensions. See *Likkutei Sichos*, Vol. 30, pp. 153-154, and footnote 59 there.

dimension of the sacrificial service that was common to all the tribes.

For this same reason, all the *nesi'im* brought the same offerings. Every one of the offerings alluded to the communal service required of all of them. The difference was merely which dimension of service was manifest in a revealed manner, as explained above.⁵⁶

Why the *Nesi'im* Gave the Wagons First

11. On this basis, we can also understand the connection between the donation of the wagons and the dedication of the Altar. In order to bring about this loftier degree of unity – to the extent that it is impossible to find the beginning or end – while simultaneously being involved in their individual Divine service, it was necessary that, before bringing their individual offerings, for the *nesi'im* to bring an offering that stemmed from and expressed unity that was above any sense of division.⁵⁷

56. Based on the above, it is possible to amplify the explanation of the directive of the Rebbe Rashab (cited in *Hayom Yom*, entry 1 Nissan) that on each of the first twelve days of Nissan, even a *kohen* or Levi should not only follow the custom of reading the passage describing the sacrifices brought by the *nasi* on that day but should also recite the request beginning *yehi ratzon* after reading the appropriate passage.

True, the tribe of Levi did not bring offerings for the dedication of the Altar. Moreover, since a person may be certain that he is from the tribe of Levi, why should he pray, “If I am from the tribe of the tribe who gave the offering that day... may all the holy radiance that is included in the holiness of this tribe shine upon me,” mentioning the name of another tribe, but not that of Levi,

from whom he descended?

The explanation is that every tribe includes all the other tribes. Therefore, it is possible for every person, regardless of his individual tribe, to receive “the holy radiance “ included in every other tribe. (In *HaYom Yom*, it is explained that this potential stems from the phenomenon of *ibur* (“pregnancy,” wherein one soul vests itself within another and is carried within it like a mother carries a child.) See *Sefer HaGilguim*, ch. 5; *Shaar HaGilgulim*, *Hakdamah* 2ff.

According to the above explanation, the prayer, “If I am from the tribe of...” requires clarification. Seemingly, it is unnecessary, because as explained above, regardless of his descent, every person certainly possesses the qualities of every tribe. Nevertheless, there is a point in mentioning a specific tribe, for

“(הַקְרְבוֹת) הַצְבוּר פּוֹן כָּלֵם”;

וּמֵהָאֵי טַעְמָא גּוּפָא הָאֲבָן אֲלֵע גְּשִׁיאִים מְקַרִּיב גְּעוּוֹעַן דִּי אֲעֻלְבַע קְרִבְנוֹת - עָס אִיז אִין יַעֲדֵע פּוֹן דִּי קְרִבְנוֹת פֶּאָרְאן (מְרוּמִזוּ) דִּי עֲבוּדָה פּוֹן דַּעַם צְבוּרָה, פּוֹן כָּלֵם (אוּן דַּעַר חִילוּק אִיזוּ נֶאֱרָא, וְוַעֲלֻקֵּע עֲבוּדָה שְׁטִיטֵיט בְּגִילְדִי, כְּנִלִּי).⁵⁷

יא. דַּעְרַמִּיט וועט מען אויך פאַרשטיין די שייכות פון נדבת העגלות צו חנכת המזבח:

כְּדִי עָס זָאל זיך קענען אויפֿטאן די אַחַדוֹת (ועד לאופן פון - “מפלי ימצא האדם ראש וסוף”) אויך זייענדיק פֿאַרנומען מיט אַן עֲבוּדָה פֶּרְטִית, הָאֲבָן דִּי גְּשִׁיאִים פֿרִיעַר גְּעֵבֶר אַכְט אַ נְדָבָה וְוַעֲלֻקֵּע קוּמֵט אוּן דְּרִיקֵט אוֹיס אַן אַחַדוֹת וְוַאֵס אִיז הַעֲכֵעַר פּוֹן הַתְּחַלְקוּת,⁵⁷ וְוַאֵס דָּאָס הָאָט גְּעֵגֶעבֶן דַּעַם כַּח צו פּוֹעֵל זִיין דִּי הַתְּאָחַדוֹת (גְּמוּרָה) אויך אִין דִּי עֲבוּדוֹת פֶּרְטִיות.

if the person reciting the prayer is from that specific tribe in a simple, genealogical sense, he will receive the holy radiance of this tribe in a manifest manner, with greater power and intensity. By contrast, if he is from another tribe, he will receive only a semblance of that radiance.

It can also be said that reciting the prayer, “If I am from the tribe of...” assists in revealing the person’s connection to the tribe associated with that particular day. Therefore, even a *kohen* or Levi uses this wording when reciting this prayer, because he reveals his connection to that tribe through this prayer. Nevertheless, further analysis is still necessary.

57. See the end of the *maamar* entitled *Atah Hivdalta*, 5702, et al. Note also the end of the first *maamar* entitled *Vayidaber Elokim*, 5699, et al.

This was the intent of donating the wagons first. This empowered them to bring about complete unity even within their individual Divine service.

Every *nasi* gave only half a wagon and, moreover, the ox that he brought could only be used together with an ox brought by another, as stated above (sec. 6). This expresses the principle⁵⁸ that every individual *nasi* could bring about his personal achievement only when it was complemented by that of another.⁵⁹ Therefore, the *nesi'im* brought the wagons and oxen together, all at the same time, as one all-inclusive donation. Similarly, when Moshe accepted these offerings from them, there was no difference between the offering of one *nasi* and another.⁶⁰

Only afterwards,⁶¹ during the actual dedication of the Altar, did every *nasi* bring his own particular sacrifices individually. Making the offering in this manner⁶² elicited complete unity and caused it to be reflected in their individual offerings as well.

58. This resembles the concept of a half-*shekel* (see footnote 42 above). See *Likkutei Sichos*, Vol. 20, p. 189, *et al.*, where it is explained that this is one of the allusions of the half-*shekel*.

59. The intent here is not (only) – as explained above in sec. 7 – that each one complements the other because he possesses an individual virtue that the other lacks. Instead, joining together with the others primarily emphasizes that all of them together represent a single whole that is above definition or division. Therefore, they brought all of their offerings together as one donation, as stated in the main text.

60. It can be said that this concept is also alluded to by the verse (*Bamidbar* 7:6), “Moshe took the wagons... and gave them to the Levites,” which makes a general statement that the wagons were given to the Levites without specifying to which

families they were given. Only afterwards (*ibid.* 7:7-8), does the Torah specify how many wagons and oxen were given to the descendants of Gershon and how many to the descendants of Merari. Since the *nesi'im* made their donation as one inclusive offering, Moshe gave it to the Levites in a similar manner: first, as a general gift to the Levites as a whole, and then, as a specific division, some to the descendants of Gershon and some to the descendants of Merari.

61. The explanation in the main text clarifies – also from an inner, spiritual perspective – the statement of *Ramban* (see footnote 40 above) that the *nesi'im* brought their offerings for the dedication of the Altar on the wagons. The wagons, representative of absolute unity, affected and transformed the individual gifts – which were loaded onto the wagons – from separate

און דאס איז די האדמה פון נדבת העגלות: ער גיט בלויז א האלבע עגלה, און אויך זיין שור קען באנוצט ווערן נאר צוזאמען מיט א צווייטנס, כנ"ל סעיף ו - דאס ברענגט ארויס⁵⁸ ווי יעדער נשיא בפני עצמו קען אויפטאן נאר ווען חברו משלימו⁵⁹. און דערפאר האבן די נשיאים געבראכט די עגלות כו' אלע צוזאמען, אלס איין נדבה (פללית), און אויך ווען משה האט עס ביי זיי גענומען, איז ניט געווען חילוקים צווישן נדבת איין נשיא מיטן צווייטן⁶⁰.

ערשט דערנאך⁶¹ קומט די חנכת המזבח וואס יעדער נשיא בפני עצמו האט געבראכט די קרבנות באזונדער - און אין דעם גופא האט מען ממשיך געווען אן אהדות גמורה.

entities into one indivisible whole. Alternatively, this showed how the essential unity was reflected in each of the individual sacrifices.

62. Therefore, for the dedication of the Altar as well, (on the first day) all the *nesi'im* initially brought their offerings before the Altar together (*Bamidbar* 7:10) in a manner similar to the donation of the wagons and the oxen. Only afterwards (*ibid.* 7:11) were they commanded to actually bring them individually, each *nasi* on a different day.

The manner in which the *nesi'im* initially brought their offerings for the dedication of the Altar – characterized by perfect unity (all of them bringing their offerings as one) – led to a unity within the sacrifices each one brought on successive days afterwards. Note the commentary of *Panim Yafos* cited above footnote 26.

Parallels Within the Courtyard of the Sanctuary

12. As explained above, there are three dimensions present in the inner makeup of every Jew:

a) From the outset, he and all Jews are one unified whole, without any division.

b) He also possesses an individual virtue.

c) That individual virtue is united with his essence, as explained above.

These three dimensions also exist with regard to the Sanctuary:⁶³

a) The Sanctuary was characterized by an inclusive aspect of holiness that encompassed the entire Sanctuary and all its elements and individual details equally.

b) Every one of the elements of the Sanctuary possessed an individual degree of sanctity. Thus, the courtyard of the Sanctuary, the Tent of Meeting itself, and the Holy of Holies each possessed its own level of holiness.

c) These two aspects of holiness synergistically influenced each other; the general sanctity that pervaded the Sanctuary as a whole elevated the individual sanctity of each of its elements to a higher level.

On this basis, it is possible to explain the statement of the *Midrash* regarding the sacrifices brought by the *nasi* of the tribe of Shimon,⁶⁴ who brought his sacrifices to reflect the order of the design of Sanctuary, as stated there:⁶⁵

“A bowl” – this corresponds to the courtyard of the Sanctuary which surrounded it.

“Weighing 130” – as it is written, “the length of the courtyard, 100 cubits”;⁶⁶ the Sanctuary located within it was 30 cubits long; [this is the allusion] implied by 130.

63. See an elaborate explanation of this concept in *Likkutei Sichos*, Vol. 21, p. 252ff.

64. Although the statement was cited

in reference to the tribe of Shimon, it is understood to also apply to the other tribes, since there is no reason to differentiate between them with regard to the matter mentioned

יב. כְּשֵׁם וּוי עָס זַיִנְעֵן דָּא די דְרִי עֲנִינִים הַנִּלְבִי אַ אֵינְן - (א) ווי עַר אִיז מְלַכְתְּחָלָה אֵיין וְאָךְ מִיט אֲלֶע אֵינְן, אָן הַתְּחַלְקוּת, (ב) זַיִן מְעֵלָה פְּרָטִית, (ג) דְּעַר אֵיחֻד פּוֹן זַיִן עֲצֵם (כַּנִּל) מִיטְן פֶּרֶט -

עַל דֶּרֶךְ זֶה גְּעֵפִינט מְעַן דִּי דְרִי עֲנִינִים אֵינְךְ בֵּי דְעַם מִשְׁכָּן׃

(א) די קְדוּשָׁה כְּלָלִית פּוֹן דְּעַם מִשְׁכָּן, וְוַאס נְעַמֵט אַרום דְּעַם גַּאנְצֵן מִשְׁכָּן - כָּל חֲלָקָיו וּפְרָטָיו - בְּשׁוּחַ.

(ב) די קְדוּשׁוֹת פְּרָטִיּוֹת פּוֹן דִּי חֲלָקֵי הַמִּשְׁכָּן - קְדוּשַׁת חִצְרָה, קְדוּשַׁת אֹהֶל מוֹעֵד וְקְדוּשַׁת קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים.

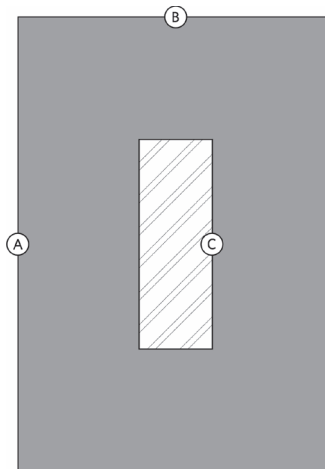
(ג) דְּעַר יְחֻד פּוֹן בֵּיידֶע קְדוּשׁוֹת בְּיַחַד (וְוַאס מִצַּד דְּעַם וּוְעַרְט נְתוּסָף אַ קְדוּשָׁה יְתָרָה אֵינְן דְּעַר קְדוּשָׁה פְּרָטִית).

וְעַל פִּי זֶה קָען מְעַן מִסְבִּיר זַיִן וְוַאס דְּעַר מִדְּרַשׁ זָאגט בְּנוֹגֵעַ דִּי קְרִבְנוֹת פּוֹן נְשִׂיא שְׁמֵעוּיָהּ - וְוַאס עַר הָאט מְקָרִיב גְּעוּוֹעַן “עַל סֵדֶר מְעֵשֶׂה הַמִּשְׁכָּן” - וְזֶה לְשׁוֹנוּיָהּ: קְעַרְת כְּנֶגֶד חִצְרָה הַמִּשְׁכָּן שְׁהִיָּה מְקִיף אֶת הַמִּשְׁכָּן . . שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ כְּמֵה דְתִימָא⁶⁵ אַרְךְ הַחִצְרָה מֵאָה בְּאַמָּה וְהַמִּשְׁכָּן שְׁהִיָּה בְּתוֹכוֹ שְׁלִשִׁים אַמָּה אַרְכּוֹ הָרִי מֵאָה וּשְׁלִשִׁים.

below in the main text.

65. *Bamidbar Rabbah* 13:19, commenting on *Bamidbar* 7:37.

66. *Shmos* 27:18.

- A - The length of the entire courtyard - 70 cubits
- B - The width of the courtyard - 50 cubits
- C - The length of the Sanctuary - 30 cubits

The Dimensions of the Courtyard of the Sanctuary

“One silver sprinkling basin weighing 70” – this corresponds to [the length of] the courtyard without the Sanctuary, which was 70 cubits (100 - 30), just as the weight of the sprinkling basin was 70 *shekelim* (*Matnos Kehunah*).

Alternatively, the courtyard was 100 cubits long and 50 cubits wide.... Take the 50 [cubits] by which the length [of the courtyard] exceeded its width and, [as it were,] add them as strips around [its] width⁶⁷.... thus, there will be a square whose length and width are 70 cubits....⁶⁸ Concerning this, the Torah says, “70 *shekelim*....”

On the surface, that interpretation raises several points that require clarification:

a) The 30 cubits of the length of the Sanctuary were included in the hundred cubits of the length of the courtyard. How then can the 30 cubits be counted again, being combined with the 100 cubits to reach a sum of 130 cubits?

b) Since the number 130 includes the measure of the courtyard and the Sanctuary, why was it necessary to bring another offering that corresponded to the courtyard without the Sanctuary?

מזרק אחד כסף כנגד החצר בלא המשכן שהיתה ע' אמה [וכן משקל המזרק שבעים שקל, מתנות כהונה] . . דבר אחר החצר היה ארכו ק' אמה ורחבו נ' אמה . . טול חמשים . . ועשה ממנו רצועות⁶⁷ . . ברבוע יהיה ארכו כרחבו ע' אמה כו' ועל זה אמר שבעים שקל וגו'.

איזו לכאורה ניט פארשטאנדיק:

(א) די שלשים אמה פון אורך המשכן זיינען דאך נקלל אין די מאה אמה פון אורך החצר - ווי רעכנט מען נאכאמאל די שלשים אמה אין צוגאב צו די מאה אמה - און מען מאכט אסך הכל: ק"ל אמה?

(ב) וויבאלד ס'איז דא דער מספר פון ק"ל (וואס האט אין זיך די מדה פונעם חצר מיטן משכן) - צו וואס האט מען געדארפט מקריב זיין נאך א קרבן "כנגד החצר בלא המשכן"?

67. See Rashi, *Eruvin* 23b, quoted in *Eitz Yosef on Bamidbar Rabbah*, loc. cit.

68. This is an approximation, as the Rebbe proceeds to mention. This opinion is saying that 70 represents

the approximate length and width of a square whose area is the same as the area of the courtyard.

c) What is the reason for the opinion that the 70 *shekelim* do not correspond to the courtyard without the Sanctuary, but rather to the area of the entire courtyard? (In particular, this approach involves a difficulty because it is necessary to add a new point – that the fractions slightly less than 1/5 of a cubit must be ignored.)⁶⁷

Seeing Both the Whole and the Part, Each in Its Fullness

13. Based on the explanations given above, an inference can be drawn from the three ways of describing the length of the courtyard mentioned above:

a) 130 cubits – a number that includes both the length of the courtyard (100) and the Sanctuary (30) together, and also, the length of the Sanctuary alone;

b) 70 cubits – the length of the courtyard without the Sanctuary (100 - 30);

c) 100 cubits – the length of the courtyard, including within it the length of the Sanctuary.

These three calculations parallel the three conceptions of the holiness of the Sanctuary:

When speaking about the all-encompassing holiness of the Sanctuary, the length of the courtyard is measured as 100 cubits, including the entire Sanctuary as a single entity.

When one wants to emphasize the particular holiness of each of the elements of the Sanctuary, the courtyard is considered as a distinct entity and 70 cubits – its length without reckoning the Sanctuary – is featured, thus highlighting the holiness of the courtyard in and of itself.

The unity of these two conceptions of holiness is expressed by the number 130. That number includes the all-encompassing holiness symbolized by 100 – in which there is no focus on 30 cubits of the Sanctuary as a distinct entity but rather as part of the whole – and 30, where the holiness of the Sanctuary is distinguished as an entity in its own right.

ג) וואס איז די סבבא פון דעם מאן דאָמער אז די "שבועים שקל" זיינען ניט "כנגד החצר בלא המשכן", נאר כנגד דעם גאנצן חצר (ובפרט אז מצד דעם דארף מען מחדש זיין - ניט רעכנען⁶⁸ די "שירים")?

יג. על פי הנ"ל יש לומר, אז די דריי אופנים הנ"ל ווי צו רעכענען דעם אורך החצר

[א) שלשים ומאה - א מספר וואס איז כולל די מדה פון חצר ומשכן ביחד און צוזאמען דערמיט - די מדת המשכן בפני עצמו, (ב) דעם "חצר בלא המשכן" . שבועים אמה, (ג) מאה אמה פון דעם חצר (וואס אין אים ווערט נמל דער אורך המשכן) -

זיינען בהתאם צו די דריי ענינים הנ"ל בקדושת המשכן:

ווען מען רעדט וועגן דער קדושה פגלית פון משכן - רעכנט מען דעם אורך החצר אלס מאה אמה, דאס איז כולל כל המשכן כאחד;

ווען מ'ויל מדגיש זיין די קדושות פרטיות פון משכן - רעכנט מען "חצר בלא המשכן" (שבועים אמה), ווי דער חצר איז א קדושה בפני עצמו;

און דער איחוד פון ביידע קדושות קומט ארויס אין מספר ק"ל: מ'האט סיי דעם פל - "מאה" (וואו די שלשים פון משכן זיינען ניט קיין קדושה בפני עצמה, נאר א טייל פון פל): און סיי די שלשים פון משכן ווי דאס איז א קדושה) בפני עצמה.

The offerings for the dedication of the Altar brought by the *nesi'im* relate to these three approaches as they apply regarding – and are expressed within – the Jewish people, as explained above at length. Therefore, when the *nasi* of the tribe of Shimon brought his offerings to reflect the design of the Sanctuary, he intended to express these same concepts as they relate to the Sanctuary.

און דעריבער, בשעת משיא שמעון האט מקריב געווען קרבנות לחנכת המזבח - וואס איז פארבונדן מיט די דריי ענינים ווי דאס איז בנוגע צו (און אין) אידן, כנ"ל בארוכה - האט ער אין זיינע קרבנות "כנגד מעשה המשכן" אויף "מכון" געווען די זעלבע ענינים ווי זיי דריקן זיך אויס בנוגע צו משכן.

Where to Place the Emphasis

14. The above concepts also explain the two approaches regarding whether the 70 *shekalim* are reckoned as corresponding to the length of the courtyard without the Sanctuary, or whether the courtyard is considered according to its full length and width, 100 cubits and 50 cubits respectively, as they are made into a square.

י. און דאס איז אויף די הסברה אין די צוויי דיעות - צי מען רעכנט די "שבעים שקלים" כנגד החצר בלא המשכן, אדער אז דאס איז די מאה אמה ארכו ונ' אמה רחבו ווי מען מאכט זיי "ארכו כרחבו":

According to the first approach, the fundamental emphasis regarding the dedication of the Altar is on the advantage of the individual elements, and the goal is to enable unity to be manifest within them. Therefore, the all-pervading holiness of the Sanctuary as a distinct entity is not highlighted. That element relates to the allusion implicit in the donation of the wagons and oxen, as explained in sec. 11 above.

לויט דער ערשטער דיעה, איז דער עיקר הדגשה אין חנכת המזבח - מעלת הפרט (אז אויף אין דעם איז מען ממשיך דעם ענין האחדות) - און דעריבער איז דא גיט אזוי נוגע די קדושה מללית (ווי זי איז בפני עצמה) [דאס האט א שייכות און איז מרומז - אין נדבת העגלות כו', כנ"ל סעיף יא];

By contrast, according to the second approach, the fundamental emphasis is on the positive virtue of the whole. Therefore, the achievement of the dedication of the Altar is to express the manner in which the particular elements are subsumed within the whole and reflect its positive virtue.

מה שאין כן לויט דער צווייטער דיעה, איז דער עיקר אויפטו - מעלת הכל, און דער אויפטו פון חנכת המזבח איז וואס דאס באווייזט ווי אויף אין פרטים הערט זיך מעלת הכל;

According to this approach, the individual holiness is not alluded to as a distinct entity. Therefore, the emphasis is placed on 70 – the square-root of the entire area of the courtyard including the Sanctuary. (This did not include the area of the Sanctuary as a separate and distinct entity because it manifested a further individual aspect of holiness and that was not the focus here.) Instead, this approach highlights the positive virtue of the whole.

און לויט דער דיעה איז מען גיט מרמז אויף דער קדושה פרטית (ווי זי איז בפני עצמה), און דעריבער לערנט ער אז די "שבעים" זיינען דער חשבון פון דעם מללות שטח החצר (מה שאין כן שטח המשכן וואס האט באקומען א קדושה נוספת - פרטית) - מעלת הכל.

(משיחות ש"פ צו תש"מ. יום שמח"ת תשמ"ב. ש"פ ויקרא, ה' ניסן, תשמ"ג)

- (א) פרשתנו ז, פד.
 (ב) במדבר רבה פי"ד, יג (בסופו). ועל דרך זה שם לפני זה פי"ג, ט. - ביאור המדרש על דרך החסידות ראה לקוטי תורה פרשתנו כט, ב.
 (ג) מתנות כהונה פי"ג שם.
 (ד) פרשתנו שם, פח.
 (ה) לשון המדרש - במדבר רבה שם, ח.
 (ו) במדבר רבה שם, ט.
 (ז) ויש לומר שזהו החילוק בין ב' המאין דאמר במדבר רבה (פי"ג, ט) אם נלמד מן הפסוק (ו, יג) "וקרבנו", או מן הפסוק "זאת חנוכת המזבח גו": הלימוד מ"וקרבנו" הוא בנוגע להמעלה בה"ראשון" (שמצד הגברא), כלשון המדרש "אין זה גדול מזה" (ועל דרך זה הדרשה - שם, ח); מה שאין כן הלימוד מ"זאת חנוכת המזבח" הוא בנוגע להמעלה שמצד החנוכה (שמצד החפצא) (וראה במדבר רבה פי"ד, יב (בסופו)).
 (ח) ראה על דרך זה אלשיך פרשתנו כאן, או שכולם הקריבו כאחד.
 (י) בדוחק אפשר לומר שזה מדגיש יותר "שאין זה גדול מזה" (במדבר רבה פי"ג, ט) [ועל דרך מה שכתוב במדבר רבה (שם, ח) בנוגע ליהודה "אתה הוא שהקרבת אחרוך"]. וראה אלשיך פרשתנו שם, אבל נוסף על הדוחק (שהרי כיוון ש"כולם הקריבו ביום ראשון" אין מעלה לא' על השני) - אינה מובנת המעלה שב"אחרון" בענין חנוכה - התחלה! וראה במדבר רבה פי"ד (שבהערה ז): שכל השבטים הם שוים וחיבים כולם כאחד לפני הקב"ה שהעלה עליהם הכתוב כאלו ביום ראשון הקריבו (ותו לא).
 (יא) ראה אבות פ"א מ"ב ובמפרשים שם, ובכמה מקומות.
 (יב) להעיר מכתובות (י, סע"ב) ובפירוש רש"י שם: מזבח כו' מחבב את ישראל אל אביהם.
 (יג) ספר הבהיר סי' קט (מו). ועיין גם כן זח"ג, ה, רע"א. בחיי ויקרא א, ט. של"ה מסכת תענית (ריא, ב). פרי עץ חיים שער התפלה פ"ה. ועוד.
 (יד) ראה פרי עץ חיים בהקדמה לשער א', ועוד. עמק המלך שער עולם הבריאה פי"א (בהגהה). שער הכולל בהקדמתו. ושם נסמך. ועוד. וראה לקו"ש ח"ו ע' 11 (בהערה). שם ע' 304. לקו"ש ח"י ע' 97 ואילך. חכ"ג ע' 6. ושם נסמך.
- (טו) ויחי מט, כת. וראה מפרשים שם.
 (טז) ראה תורה אור ריש פרשת ויחי. אור התורה שם (כרך ה' התקצו, א ואילך. כרך ו' תשלח, ב ואילך).
 (יז) ראה לקוטי תורה ברכה צח, ג.
 (יח) ראה אור החיים פרשתנו ז, י.
 (יט) במדבר רבה פי"ג, יד. - אבל לדעת ר' פנחס בן יאיר (שם פי"ד, יב) הקריבו כולם לכוונה אחת. וראה פירוש רש"י פרשתנו שם, יט ואילך - נתבאר בארוכה בלקו"ש ח"ח ע' 41 ואילך.
 (כ) פי"ג (שם ואילך) ופי"ד (אי"א).
 (כא) וכפשוטו לשון הכתובים (שם - י; יא; פד; פח) שקרבנות כל הנשיאים היו לחנוכת המזבח. ובלשון המדרש (במדבר רבה פי"ד שבהערה י): עד מלאת י"ב יום לא נגמרה חנוכת המזבח.
 (כב) ויחי מט, כא. וראה במדבר רבה פי"ד, יא עניני ורמזי קרבנות נשיא נפתלי.
 (כג) כי בכח - הרי כאילו כולם הקריבו ביום ראשון.
 (כד) ולחידודא) יש לומר נפקא מינה בנוגע לכוונת "לשם בעלים" דקרבת תמיד בימים הראשונים.
 (כה) ידי משה (ועל דרך זה במהרז"ו) לבמדבר רבה פי"ד, יג. וראה גם זית רענן לילקוט שמעוני פרשתנו רמז תשיז. וראה פנים יפות פרשתנו (ו, ב). שם, יא.
 (כו) פי"ד שם.
 (כז) ראה בארוכה בזה לקו"ש חכ"ג ע' 42 ואילך.
 (כח) ראה דעת ר' פנחס בן יאיר הובא לעיל הערה יט.
 (כט) ולכאורה דוחק לומר שמדרש זה אתי כדעת ר' פנחס בן יאיר שסבירא ליה שהקריבו לכוונה אחת (כבהערה הנ"ל).
 (לט) רמב"ן פרשתנו ז, ב. אור החיים שם, י. פנים יפות שם, יא. וראה גם במדבר רבה סוף פי"ב. רא"ם לפירוש רש"י פרשתנו שם, ועוד.
 (ל) פרשתנו שם, י.
 (לא) שם, יא.
 (לב) ולפי המבואר בלקו"ש (שבהערה יט) בדעת רש"י - גם בהכוונות עצמן היו ב' קצוות אלו.
 (לג) ספרי ופירוש רש"י פרשתנו ז, יב. במדבר רבה פי"ג, ז, שם, יג (בסופו).
 (לד) כמו שצריך להיות ביחיד כשמוסרו לענין דצבור (ראש השנה ז, ריש ע"ב. ועוד).
- (לה) ז, יז.
 (לו) פרשתנו שם, ג.
 (לז) שם, ד ואילך.
 (לח) ראה גם פנים יפות פרשתנו (שם, ב). - ברמב"ן שם (בפירושו הב') שהביאו קרבנותיהם לחנוכת המזבח בעגלות אלו (אלא שאחר כך ציוה ה' למשה שיקח אותם לשאת המשכן). אבל בפירוש רש"י (שם, י) מוכח שהיו ב' נדבות שונות. וכן מפורש במדבר רבה (פי"ב, טז) ש"התנדבו העגלות שתהיו נושאים אותו (המשכן) בהם".
 (לט) במדבר רבה שם. ועוד. פירוש רש"י פרשתנו שם, ג (ולעיל ויקהל לה, כז - אבל שם הכוונה להקרבנות "לחנוכת המזבח" (ולא להעגלות כו'). וראה לקו"ש חט"ו ע' 424 הערה 3).
 (מ) ואף שמצינו על דרך זה בתרומת המשכן "מחצית השקל" - שם היה הציווי דמחצית, מה שאין כן בגרון זה שהיה נדבת לבם.
 (מא) ראה תניא פרק לב. קונטרס אהבת ישראל. ושם נסמך.
 (מב) נצבים כט, ט"י.
 (מג) לקוטי תורה ריש פרשת נצבים.
 (מד) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1141 ואילך.
 (מה) ולא משמע שזוהי האחדות באופן ד"אחד" (שלמעלה מהתחלקות - ראה לקו"ש ח"ד שם) - כי הלשון שבפנים בא בהמשך הביאור איך שכל אחד מושלים את השני. עיין שם.
 (מו) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 160. ח"י"ח ע' 116. חכ"א ע' 258.
 (מז) ראה מאמרי אדמו"ר הזקן - פרשיות נח ע' עב. תורת חיים נח עב, סע"ג ואילך. ד"ה החלצו תרנ"ט פ"ו. וראה במקומות שנשמנו בספר הערכים - חב"ד (ח"א) ערך אברים סעיף ו. ערך אדם סעיף א. ועוד.
 (מח) בהבא לקמן ראה ספר המצוות להצמח צדק מצוות אהבת ישראל פ"א.
 (מט) צפנת פענח כללי התורה והמצוות ערך עוסק במצוה כו'. ועל דרך החסידות - המשך תרס"ו ע' טח. תקכב. ד"ה לסרבה המשרה ה'ש"ת פ"ג. ועוד.
 (נ) סוכה כה, א.
 (נא) על פי זה אולי יש להוסיף ביאור בהוראת אדמו"ר נ"ע (היום יום א' ניסן) שאפילו כהן או לוי צריך לומר ה"הי רצון" שלאחרי אמירת הנשיא (מראש חדש ניסן ואילך) - אף ששבט לוי לא הביאו קרבנות לחנוכת המזבח; וגם: מכיון שיועד בודאי

ראשון) הקריבו כל הנשיאים את קרבנם לפני המזבח (שם, י), כולם ביחד (על דרך בנדבת העגלות כו'), אלא שאחר כך בא הציוי (שם, יא) נשיא אחד ליום גו', שההקרבה בפועל צריכה להיות כל אחד ביום בפני עצמו -

כי על ידי זה שהתחלת ההקרבה (דחנוכת המזבח) היתה באופן של אחדות גמורה (כולם ביחד), נמשך האחדות גם אחר כך, בהקרבת כל יום ויום בפני עצמו. ולהעיר מפנים יפות (שצוין לעיל הערה כד).

(נז) ראה בארוכה בזה לקו"ש חכ"א ע' 252 ואילך.

(נח) שמוזה מובן גם לשאר השבטים, שהרי בענין המבואר לקמן בפנים - אין כל סברא לחלק ביניהם.

(נט) במדבר רבה פ"ג, ג, יט.

(ס) תרומה כו, יח.

(סא) ראה רש"י עירובין כג, ב (נעתק בעץ יוסף לבמדבר רבה שם).

(סב) ראה בהמצויין בהערה הקודמת.

(נג) על דרך הענין ד"מחצית השקל" (ראה לעיל הערה מ) - ראה לקו"ש ח"כ (ע' 189) ועוד שזהו מהרמזים במחצית השקל.

(נג*) הכוונה כאן היא לא (רק) להענין דחבירו משלימו מצד המעלה פרטית שיש בכל אחד ואחד (כנ"ל סעיף ז), כי אם (בעיקר) מצד זה שכולם (יחד) הם מציאות אחת שלמעלה מהתחלקות, שלכן הביאו נדבה אחת כו', כפנים.

(נד) ויש לומר שזהו גם כן מה שנאמר (שם, ו) "ויקח משה את העגלות גו' ויתן אותם אל הלויים" (סתם), ורק לאחר זה (שם, זח) מפרט כמה עגלות כו' נתן לבני גרשון ולבני מררי - כי מכיון שהיא נדבה אחת, לכן גם הנתינה ללויים היתה באופן כזה: (מקודם) נתינה כללית ללויים, ואחר כך חלקו אותם לבני גרשון ולבני מררי.

(נה) על פי המבואר בפנים יומתק (גם בפנימיות הענינים) מה שכתב הרמב"ן (ראה לעיל הערה לח) שקרבנות דחנוכת המזבח הביאו הנשיאים בתוך העגלות.

(נו) ולכן גם בחנוכת המזבח, מקודם (ביום

שהוא משבט לוי איך יתפלל שבאם אני עבדך משבט פלוני כו' שיאירו עליי מהאורות הקדושות הכלולות בקדושת זה השבט (לא דלוי)?

כי כל שבט כלול מכל השבטים, ולכן אפשר לכל אחד ואחד מאיזה שבט שהוא, לקבל מהאורות הכלולות בכל שבט ושבט (ובהיום יום שם: כי זה שייך לעיבור).

[ומה שאומר "שבאם אני משבט (פלוני) כו'" - אף שכנ"ל יש בו כל שבט ושבט בודאי - הרי זה מפני שבאם הוא משבט פלוני כפשוטו, מקבל מהאורות דשבט זה בגלוי, ביתר שאת ויתר עז (מה שאין כן אם הוא משבט אחר מקבל רק מעין כו').

ויש לומר, שעל ידי שמתפלל "שבאם אני משבט כו'", הרי זה גופא מסייע לגלות שייכותו לשבט דיום זה. ולכן גם כהן או לוי מתפלל בנוסח זה כי על ידי התפילה מתגלה שייכותו לשבט פלוני. ועדיין צריך עיון.]

(נב) ראה סוף ד"ה אתה הבדלת תש"ב. ועוד. ולהעיר מסוף ד"ה וידבר אלקים (הא') תרצ"ט. ועוד.

SICHOS IN ENGLISH